

Fields Medals 2006

Παρουσίαση: Λευτέρης Βισκαδουράκης & Β.Ε. Βισκαδουράκης

Όπως είναι γνωστό το βραβείο Φιλντς στα Μαθηματικά αποτελεί την ανώτατη διάκριση σ' αυτό τον Επιστημονικό Τομέα, (το Nobel των Μαθηματικών όπως συνήθως λέγεται).

Το βραβείο Φιλντς απονέμεται κάθε τέσσερα χρόνια από το Διεθνές Συνέδριο Μαθηματικών, σε μαθηματικούς ηλικίας μέχρι 40 ετών των οποίων η συνεισφορά στην προώθηση της Μαθηματικής Έρευνας και Επιστήμης κρίνεται ως ιδιαίτερα, ή μάλλον εξαιρετικά σημαντική:

Για πρώτη φορά απονεμήθηκε το 1936 στους Lars Ahlfors (Νορβηγός) και Jesse Douglas (Αμερικανός). Μεταξύ της 5μελούς, τότε, επιτροπής που απένειμε τα βραβεία ήταν και ο Κωνσταντίνος Καραθεοδωρή.

(Με την ευκαιρία αναφέρουμε ότι στην 8μελή Επιτροπή απονομής των βραβείων Φιλντς του 1994 ήταν και ο Barry Mazur, που η παρουσία του στο παρόν τεύχος

του "φ" είναι ιδιαίτερα τιμητική για όλους εμάς τους συντελεστές της έκδοσης και τους Έλληνες αναγνώστες).

Ακόμα με την ευκαιρία αναφέρουμε ότι στην 10μελή Επιτροπή απονομής των Φιλντς του 2002 ήταν και ο μεγάλος Έλληνας Μαθηματικός του Stanford, Γεώργιος Παπανικολάου).

Τέλος αναφέρουμε ότι στην 8μελή Επιτροπή του 1970 για την απονομή των βραβείων Φιλντς ήταν ο Γερμανός Καθηγητής του Παν/μίου της Βόννης και Διευθυντής του Μαθ/κού τμήματος του Ινστιτούτου Max Plank, Friedrich Hirzebruch, μέχρι το Σεπτέμβριο του 2005 που το σημείωμά του για τον Serge Lang στο παρόν επίσης τεύχος του "φ" το οποίο έχει μεταφραστεί με την άδειά του, αποτελεί πολύτιμο πετράδι στην αλυσίδα των περιεχομένων του τεύχους).

Στο τέλος του άρθρου μπορείτε να δείτε τα μέλη όλων των επιτροπών (από το 1936 ως το 2006) αλλά και

όλους τους νικητές και κατόχους των βραβείων Φιλντς.

Το 2006 ήταν οπωσδήποτε μία ξεχωριστή χρονιά στην ιστορία των Βραβείων Φιλντς. Κατ' αρχήν βραβεύθηκε η λύση ενός από τα 7 μεγαλύτερα άλματα προβλήματα των Μαθηματικών, η απόδειξη της εικασίας του Poincare που παρέμενε ανοιχτό πρόβλημα για 100 χρόνια (από το 1904). Αυτό και μόνο θα ήταν ικανό ως γεγονός να απασχολήσει όλα τα μέσα επικοινωνίας, τα οποία δύσκολα στρέφουν τα φώτα τους προς τα Μαθηματικά δεδομένου ότι ο μέσος πολίτης δεν είναι σε θέση να "καταναλώσει" ειδήσεις που αναφέρονται σε αυτό το χώρο.

Τουλάχιστον στη χώρα μας δεν έχει εκπαιδευτεί κατάλληλα ώστε να έχει έστω και στοιχειωδώς αναπτυγμένο κάποιο ενδιαφέρον γύρω από τα Μαθηματικά.

Όμως φέτος (το 2006) ήρθε ο Grisha να ταραξεί τα νερά...

ο 40χρονος Ρώσος Μαθηματικός

του Ινστιτούτου Steklov της Ρωσικής Ακαδημίας Επιστημών,

Grigori ή Grisha Perelman

συντάραξε τη διεθνή Επιστημονική Κοινότητα, αλλά και ολόκληρη την Κοινή Γνώμη καθώς όχι, μόνο έλυσε - απέδειξε την Εικασία του Poincare και μάλιστα ως ειδική περίπτωση της γενικότερης Εικασίας Γεωμετροποίησης του William Thurston, αλλά και αρνήθηκε να δεχτεί το Βραβείο Φιλντς, πράγμα που συμβαίνει για πρώτη φορά στην ιστορία αυτού του Βραβείου.

Η στάση αυτή του Perelman ανεξάρτητα αν συμφωνεί κανείς μ' αυτούς που την χαρακτηρίζουν ως πολύ εκκεντρική και προσβλητική για το θεσμό του Βραβείου ή με αυτούς που θεωρούν τη στάση του κατανοητή και τον ίδιο ως τον "Τολστόι των Μαθηματικών", είναι γεγονός ότι ανάγκασε όλα τα μέσα επικοινωνίας, Ηλεκτρονικά, Έντυπα, Διεθνή, Εθνικά, Τοπικά και λοιπά να ασχοληθούν μαζί του και κατά συνέπεια με τα Μαθηματικά. Έτσι η προσφορά του Perelman προς τα Μαθηματικά αποδεικνύεται πολλαπλή. Πολύ δε περισσότερο που η στάση του φαίνεται να είναι συνέπεια ενός προσωπικού ηθικού κώδικα που θέλει τον Επιστήμονα μακριά από προβολές και υλικές ανταμοιβές.

Που θέλει τον Επιστήμονα απόλυτα συγκεντρωμένο στην επιδίωξη και τη διακρίβωση της αλήθειας. Ο Grigori Perelman όπως ο ίδιος δηλώνει με την άρνηση της αποδοχής του βραβείου Φιλντς δεν προσπαθεί να περάσει οποιοδήποτε πολιτικό μήνυμα ή να τραβήξει πάνω του την προσοχή του κόσμου. Δεν ήταν τόσο το μετάλλιο που αποποιήθηκε, όσο η ιδέα ότι στην έρευνα για τα μυστικά της Φύσης, αυτός που τα ανακαλύπτει είναι πιο σημαντικός από την ίδια την ανακάλυψη.

"Δεν θεωρώ ότι οτιδήποτε που λέω μπορεί να έχει και ελάχιστο ενδιαφέρον για το κοινό", δηλώνει στην εφημερίδα "The Telegraph" του Λονδίνου, και συμπληρώνει: "Ξέρω πως η αυτοπροβολή συμβαίνει σε μεγάλη κλίμακα και αν οι άνθρωποι θέλουν να κάνουν κάτι τέτοιο, καλή τους τύχη, αλλά εγώ δεν το θεωρώ αυτό σαν κάτι θετικό. Αυτό που είναι η ουσία είναι οι ιδέες και όχι τα μυαλά στα οποία γεννιούνται".

Είναι φανερό από τα ίδια τα λόγια του Grigori Perelman πως δεν πρόκειται για κάποιο "φευγάτο" επιστήμονα όπως από πολλά μέσα έχει παρουσιαστεί, αλλά για έναν άνθρωπο με απόλυτη επίγνωση του ρόλου του επιστήμονα στη γέννηση και την εξέλιξη των Ιδεών, αφιερωμένο ολοκληρωτικά σ' αυτές χωρίς όχι μόνο να απαιτεί αλλά ούτε καν να δέχεται

αντάλλαγμα. Ακόμα και αυτό το δελεαστικό ποσό του ενός εκατομμυρίου δολαρίων που έχει θεσμοθετήσει το Ινστιτούτο Μαθηματικών Clay για την απόδειξη της εικασίας του Poincare.

Έτσι το περιώνυμο αυτό Αμερικανικό Ίδρυμα προβληματίζεται πώς να διαθέσει το ποσό του ενός εκατομμυρίου δολαρίων, αν ο Grisha επιμένει στην αρχική του θέση.

Υπάρχουν φαίνεται ήδη σκέψεις να διατεθεί στο Ινστιτούτο Steklov ή ακόμη και στην ενίσχυση του θεσμού των Μαθηματικών Ολυμπιάδων, μιας και ο Perelman μέσα απ' αυτό το θεσμό καλλιέργησε και ανέδειξε το σπάνιο μαθηματικό ταλέντο του.

"Αν ο μοναχικός Ρώσος Μαθηματικός πραγματικά έχει λύσει αυτό το γρίφο, όπως οι αρμόδιοι επιστήμονες φαίνεται να συμφωνούν ότι έχει κάνει, θα κερδίσει τον χαρακτηρισμό ως ένας από τους μέγιστους μαθηματικούς εγκεφάλους της εποχής μας". Αυτό αναφέρεται σε άρθρο του εκδότη των Τάιμς της Νέας Υόρκης, που ίσως για πρώτη φορά στην ιστορία της αυτή η στήλη ασχολείται με Μαθηματικά, για να τελειώσει με τα λόγια:

"Τι συνέπειες θα έχει αυτό στην πρακτική ζωή είναι άγνωστο. Εκείνο που ακριβώς θέλουμε να εξάρουμε είναι η αφοσίωση - μερικοί μπορεί να το πουν εμμονή - που οδήγησε τον Dr. Perelman να μοχθήσει για χρόνια για να